

EXCELENȚĂ ȘI PERFORMANȚĂ

Nr. 2
Semestrul
al II-lea
2017-2018

CUPRINS

**FAMILIA ȘI ROLUL EI
ÎN REUȘITA
EDUCAȚIONALĂ A
ELEVULUIP. 3**

**O ZI ÎN ROMÂNIA
PERFECTĂ P. 6**
**UN BĂRBAT DISCRET
(ROMAN,
FRAGMENT)..... P. 7**

**FII PUTERNIC,
OMULE!.....P. 9**

DESPRE TINE.....P.10

VIS DE IUBIRE.....P.10

**DUMNEZEU
SĂLĂȘLUIEȘTE ÎN
FIINȚA NOASTRĂ..P.11**

**TÂNĂRA GENERAȚIE
VORBIND DESPRE
COMUNISM ȘI
REVOLUȚIE..... P.12**

GREȘELI P.13

HAIKU P.13

**LUMEA TA ... LUMEA
MEAP.13**

**LEGENDA
GHIOCELULUI.....P.14**

**SALATA DE
POVEȘTI.....P.14**

**HAINELE SCUFIȚEI
ROȘII ȘI MOTANUL
PĂCĂLIT.....P.14**

PRIVIRIP.15

ORDINEP.15

LABIRINTP.15

EXTRAFIINȚAP.15

COMORIP.15

COPILĂRIEP.15

CHILDISH.....P.15

**MIRCEA MIHĂIEȘ –
SCRIITOR, DASCĂL,
CETĂȚEAN.....P.17**

**INTERVIU CU BORCO
ILINP.19**

**WINNING
SPEECHES.....P.21**

**2018 PUBLIC
SPEAKING CONTEST
.....P.21**

**PREDICT THE FUTURE
BY REINVENTING US
.....P.21**

**FUTURE IN OTHER
WORDS.....P.22**

**CAMPIONII
BASCHETULUI
TIMIȘEAN.....P.23**

ȘTIAȚI CĂ?P.25

**5 CURIOSITĂȚI
DESPRE
FOC.....P. 25**

**PAGINI
DE ARTĂ.....P. 26**

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN REUȘITA EDUCAȚIONALĂ A ELEVULUI

Sunt un dascăl cu 32 de ani la catedră, care a avut, de-a lungul carierei, prilejul de a observa, în mod direct, și de a urmări în timp, modul în care o familie poate influența reușita educațională a elevului.

Cazurile concrete pe care aș dori să le supun atenției colegilor mei, în calitate de educatori, dar și de părinți, nu respectă o ordine strict cronologică, ci se vor înșirui după asemănarea sau chiar frapanta discrepanță a lor.

Voi începe cu o situație relativ recentă, care, inițial, m-a bulversat. O familie, cu un băiat în clasa a IX-a, a solicitat ore suplimentare de pregătire pentru bacalaureat (la limba română) și de literatură universală! Copilul abia intrase la liceu, abia trecuse de examenele naționale pentru clasa a VIII-a și părinții deja voiau pregătirea pentru un examen ce va fi susținut peste 4 ani! Uimirea mea a fost rapid secerată de certitudinile lor: „Așa am făcut și pentru clasa a VIII-a și a fost bine.” După un an de pregătire, pot spune că am constatat o evoluție mult mai rapidă a limbajului activ elevat al elevului, o mai atentă structurare a eseurilor, o capacitate sporită de a face

comparații din literatura națională și universală, un apetit de lectură impresionant... un real decalaj cultural față de colegii de generație. Interesant e că rezultatele lui la matematică și fizică s-au ameliorat, ba chiar zilele acestea s-a calificat la olimpiada națională de astronomie (pentru care s-a pregătit ca un veritabil autodidact)! Nu știu prin ce mecanism, intuit de părinții lui, medici, creșterea efortului de studiu într-o artă (literatura), a generat sporirea performanțelor la științe. Trebuie să-ți cunoști foarte bine copilul ca să știi ce-i place, ce-l relaxează intelectual, ca să accepte un efort cel puțin egal pentru ceea ce ți-ai propus pe un viitor plan de carieră (tânărul dorește să devină programator și specialist în instrumente medicale).

Un caz asemănător am cunoscut în urmă cu 20 de ani. O elevă, astăzi lector la Facultatea de Medicină din Timișoara, doctor în științe medicale, specializată în nefrologie, urma cursurile secției de matematică-fizică, pe atunci. În paralel cu pregătirea temeinică la disciplinele de profil, părinții o înscriaseră la lecții de pian și de istorie a muzicii. Mie mi se părea că-i risipesc puținul timp liber, că-i țin mintea ocupată cu lucruri de care n-are imediată nevoie... Timpul a dovedit că a cunoscut o evoluție echilibrată, făcând față mult mai ușor decât colegile ei la situații stresante, la emoții negative. Avea mereu un mai bun control al furiei, provocat de diverși factori ocazionali, turbulenți. N-am înțeles, totuși, de ce nu aleseseră părinții o secție de chimie-biologie, existentă în colegiul nostru, ci matematică-informatică. „Logica, gândirea sistematică, diversitatea și rapiditatea găsirii de soluții

multiple se învață la matematică”, îmi spusese tatăl fetei. Astăzi este soția unui artist vizual celebru, cadru universitar și el, mamă a două fetițe, pe care le-a înscris la cursurile unei școli Waldorf, care, prin pedagogia alternativă, să le respecte personalitatea și ritmul de dezvoltare intelectuală, afectivă și volitivă.

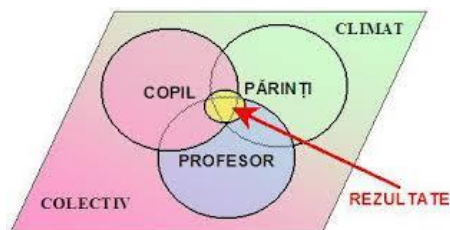

Nu puține sunt însă și cazurile în care părinții învață cot la cot cu copiii lor, din dorința de a le asigura reușita școlară, educațională. O astfel de situație, atipică, am întâlnit acum vreo 16 ani. O mamă venise la cursurile de la clasele de seară, (pe vremea când această formă de școlarizare încă exista), ca să poată învăța odată cu fiul ei, elev în clasa a XI-a, la cursurile de zi, rămas corigent pe toamnă, la două discipline (matematică și istorie) și apoi repetent. Ea abandonase școala după treapta I, tocmai pentru că devenise prematur mămică, iar acum, alături de copilul ei, motivându-se unul pe celălalt, și-au continuat drumul. A fost una dintre cele mai frumoase relații mamă-fiu pe care le-am văzut. Inițial, în clasa a XI-a, mama era cea care lua mai multe notițe, venea la consultații... se medita duminica dimineața la matematică, după-amiaza la istorie. În clasa a XII-a, băiatul își revenise la linia de mijloc. Bacalaureatul i-a permis intrarea la Facultatea de Fizică, a Universității de Vest.

Mama și-a luat și ea bacalaureatul un an mai târziu, după clasa a XIII-a. Misiunea ei de salvare a fiului fusese îndeplinită. Astăzi, el este un bun optician, pe care l-am întâlnit când mi-am schimbat ochelarii, iar ea este studentă, la masterat, la Facultatea de Teologie a Universității de Vest. Într-o discuție din acea vreme, a școlarității lor, mama îmi spusese că: „nu-i pot cere ceea ce eu însămi n-am reușit”. A fost ziua în care am învățat, direct, că dragostea unui părinte n-are limite când e în joc viitorul copilului său.

Fie că e vorba de o familie completă (mamă și tată) sau monoparentală sau de adopție sau de încredințare temporară, dragostea și exemplul personal sunt cele mai eficiente mijloace de educație, în orice vreme.

Un caz aparte a fost și cel al unei eleve intrate în colegiul nostru pe locurile de rromi. Dacă la început s-a integrat foarte greu, mai mult se autoizola, deși nimeni nu făcuse caz de etnia ei, cu timpul, s-a apropiat întâi de grupul de fumători, chiulangii de la ore. Când

am comunicat familiei acest lucru, mama a fost de părere că „acolo își va face prieteni”. Și așa a fost. Împreună cu colegii fumători a revenit la cursuri. Împreună și-au recuperat lecțiile la care au lipsit, ca să poată fuma, dincolo de ochii profesorilor de serviciu. A fost singura familie, din toată cariera mea, care 4 ani m-au sunat săptămânal, ca să afle notele și absențele fetei. Uneori o certau sau o pândeau la locul de fumat. I-au găsit profesori meditatori acolo unde mergeau și prietenii ei fumători. Au recompensat-o pentru perioadele fără tutun. Cu duhul blândeții mai mult decât cu cearta au determinat-o să aprecieze șansa pe care o are prin cultură, educație, prin tot sprijinul familiei și al asociației de rromi (unde se făcea pregătire suplimentară la limbi străine, engleză și germană). Astăzi, este studentă la Facultatea de Drept, bursieră, căsătorită cu un polițist (coleg de facultate, an mai mare). Familia i-a oferit oportunitatea studiului, a avansării în carieră, dar i-a și impus, pe plan personal, o viață de familie, legalizată destul de devreme, conform regulilor etniei sale.

Un alt context special e cel al unui elev de clasa a IX-a, care a urmat toate formele de școlarizare din România în limba engleză (creșă, grădiniță, școală primară și gimnazială), eșuând lamentabil la examenele naționale, la limba română. A ajuns astfel, după redistribuirea computerizată, la un liceu baptist (deși el este ortodox!). Mai mult, mama l-a abandonat, făcându-și o altă familie în Italia, unde plecase, inițial, la muncă. Tatăl a rămas în Anglia, iar copilul... la o prietenă a bunicii, după ce aceasta se prăpădise. Tatăl trimite bani pentru întreținerea lui

și îl vizitează o dată pe an. Mama, niciodată. Parcă a și uitat că l-a adus pe lume. Bătrâna prietenă a bunicii și soțul ei au început să recupereze, tot ce se poate, pentru tânărul a cărui soartă putea să fie una foarte tristă. Primul pas e acela de a-l învăța limba română (menționez că băiatul nu a părăsit niciodată țara, dar a avut, din dorința tatălui, doar educatori, în grădinițe și școli cu program săptămânal, vorbitori de engleză). Lucrând cu el, am remarcat o inteligență scilicitoare, o imaginație bogată, lecturi interesante, dar și handicapul utilizării limbii ce ar fi trebuit să se cheme maternă.

Alături de el, atât eu, cât și bunicul și bunica (cum le spune el bătrânelor ce-l au în grijă) ne perfecționăm cunoștințele de engleză, ca să-l scoatem la liman, cu sinonimele și traduceri din engleză în română. Să fii român, crescut în România și să nu știi să legi două fraze în limba ta, e destul

de trist.

Familia este, prin urmare, formată atât din indivizii din care descindem, biologic vorbind, cât și din cei care se adună în jurul nostru, suplinind niște roluri, social asumate, care ar trebui să ne asigure un climat favorabil educației permanente și reușitei în viață.

Prof. dr. Corina-Lucia Costea

Creativitatea este o extensie naturală a entuziasmului nostru.

Earl Nightingale

O ZI ÎN ROMÂNIA PERFECTĂ

Textul scris de Mara Gavra (clasa a XI-a SNI) a obținut Mențiune Specială 2, la Concursul Național de Eseuri pentru Tineret și Profesori, "O zi în România perfectă", ediția I, Călan, județul Hunedoara, 2017

Te-ai trezit de dimineață cu un entuziasm nefiresc. Soarele izvorăște în încăpere, pe pereții proaspăt zugrăviți, sugerându-ți că vei întârzia la școală. Dar razele, azi, mângâie lumea în pace și căldură. Aici nu este frig, deși niciun lemn nu arde în sobă. Azi, pentru prima oară, nu te avânți asupra telefonului tău vechi, cu clapetă, pentru a verifica, cu îngrijorare tremurândă, ceasul. Azi nu mai există telefon ! De la părinții tăi, în această dimineață, găsești doar un bilețel, pe masa din bucătărie, în care îți mărturisesc pur și simplu cât de mult te iubesc. E singurul mesaj de care e nevoie, pentru ca toată tehnologia telecomunicațiilor să își piardă complet relevanța. Alături de bilețel, au așezat un buchet de ghiocei, pâine și șuncă, din cămară. Astăzi, cămara este plină de borcane de murături și de marmeladă. Pe cărlige stau agățați cârnați, iar, sprijiniți de perete, saci cu cartofi și saci cu fasole. Savurezi micul dejun, cuprinsă de emoțiile copleșitoare la gândul bătrânilor tăi părinți, ce se luptară, muncind din greu, pentru viitorul tău în această țară. Dar azi nu se mai luptă cu corupția, căci toate nedreptățile s-au evaporat ! Cu același gând, îți îmbraci uniforma, o netezești și pleci spre școală. Astăzi, ea nu formează un unitar din ierarhia elevilor, ci din întreaga piramidă

socială. Cu toții s-au omogenizat într-o exaltare națională: vecinii îți răspund salutului, nimeni nu te privește acuzator. Cu toții pășesc în nevinovăția idealului lor, drept înainte, zâmbind, plănuiind reforme pentru locul lor de muncă. Bărbații galanți nu poartă azi pălării datorită soarelui, ci pentru a le apleca respectuos în semn de salut în fața doamnelor.

Astăzi, sunt mai mulți pietoni decât mașini; până și semafoarele s-au oprit! Un întreg oraș înecat în liniște! La școală, te întâmpină un zâmbet și douăzeci de saluturi. Nu e nevoie de scuze, de imploratul lamentat. Domnul profesor te roagă să iei loc. Astăzi, nu ești tocilara clasei. Astăzi ești materia de fericire, într-o uniformă, la fel ca și colegii tăi. Nu mai sunt smartphone, ca să îți fotografieze unghiile negricioase, nici monosprânceană. Astăzi au maniere: folosesc pumnul doar în joacă, pentru a te înghionti, în semn de salut, nu pentru a-l izbi de pomeții tăi ascuțiți. Astăzi, la școală, izbândești să reții tot ce au predat domniile profesori. Ai fost foarte atentă ! La unison, rostești răspunsuri cu colegii tăi. Ai luat nota zece la istorie, pe care ai tratat-o la fel ca pe nota șase de la fizică: un îndemn să înveți mai bine. Astăzi, la școală, profesorii te susțin în deciziile tale: vrei să devii pianistă! Îți remarcă sensibilitatea, degetele lungi și firave. Exclamă că vei fi pianista româncă recunoscută mondial. Unul dintre colegii tăi vrea să deschidă o fabrică de ciocolată, altul ar vrea să planteze câte un copac în zonele defrișate, de fiecare dată când află o veste bună, iar altul dorește să devină arheolog, să plaseze artefacte în muzeele noastre. Astăzi, de la Guvern, primești un iaurt, o

portocală și un pachet de biscuiți cu ciocolată. În pachet, un mic magnet de frigider ilustrează un acvariu cu un peștișor mov, culoarea ta preferată. Ochii peștișorului păreau vrednici de a-ți îndeplini o dorință! Dar tu te gândești la ea îndelung, cuc hibzuintă. Te întorci acasă de la școală, dar, astăzi, fără ghiozdanul ce ți-a încovoiat spatele atâția ani, datorită greutateii sale. Aici, te întâmpină mirosul sudorii muncii fizice, al sarmalelor și al clasicei plăcinte cu mere, desertul tău preferat. Parcă simți plutind și un iz de entuziasm. Din pragul ușii, îl vezi pe tata instalând un frigider. Primul vostru frigider, ce vă facilitează viața și arată nespuse de bine în bucătărie! E așa de mare și de frumos, cum nimeni n-a mai avut vreodată! Ce surpriză! Azi, din salariile unui zugrav și al unei femei de serviciu, a fost accesibil un frigider. Ați mâncat împreună. Ți-ai hrănit foamea sufletească, deoarece nu se întâmpla foarte des să luați prânzul unul alături de celălalt. Astăzi, de la muncă, au primit pauze spirituale, nu de odihnă. Pauze în care nu prânzul vă ține împreună, ci fiorul dragostei, prea rar împărtășite. Astfel, fiecare din voi mistuie lăuntric, că până și pofta de mâncare dispare. Lipești micuțul magnet pe frigider și îi șoptești peștișorului dorința: ca aceste clipe să fie eterne! Tata se întoarce la muncă, dar mama rămâne acasă. Așteaptă să îți termini temele, răsfoind o revistă și, la urmă, deschide televizorul. La știri, se prezintă politicieni care împart sărmanilor haine și mâncare, le oferă adăpost, deși nu se apropie alegerile. Nu au costum, pentru a nu fi așa de sobri. Azi, nu dau interviuri și nu răspândesc promisiuni. O întrebi pe mama ta ce sunt politicienii, iar ea, în naivitatea

și înțelepciunea omului fără studii, îți răspunde așa: „Oameni responsabili să ne determine să dezvoltăm țara”.

Seara, ați mers împreună la operă. Un pianist polonez susținea un concert gratuit. Ai fi vrut ca și tata să fie alături căci, cu siguranță, i-ar fi plăcut. V-ați fi contopit în frumusețea abisală a momentelor împreună, a momentelor când tu te-ai îndrăgostit de compozițiile lui Chopin. În următoarea zi, chiar tu începi să urmezi cursuri de pian. Cum ai putea visa, fără muzică?

Mara Gavra,
Clasa a XI-a SN1

UN BĂRBAT DISCRET (ROMAN, FRAGMENTE)

CAP.1'Pacientă, mister, briose'

Zi de octombrie...O adiere de vânt a pătruns în sala de așteptare, răscolind mirosul puternic de fum de țigară ieftină, un fum emanat de asistentele mai bătrâne, fumătoare înrăite, dar care totuși nu neglijau banii doar pentru un pachet de țigări... Un fum care bruia acel aer încărcat cu miros de medicamente, un intrus care înghițea atmosfera spitalului, dar cu care te obișnuiai.

Revenind la adierea de vânt, la geamul deschis care permitea fumului de țigară să intre, se transformase într-un curent enervant pentru spatele înțepenit al unui doctor care era de gardă în fiecare săptămână, mai precis vineri. Eram obișnuită să văd în fiecare seară cum câte un copil ajunge la spital din cauza unei răceli –e interesant cât de superficiali pot părea părinții din exterior, când vezi, de fapt, câtă

tragedie fac dintr-o răceală-, sau diferiți tineri cu entorse, degete rupte, vânătăi infectate, acestea fiind cele mai frecvente pentru vârsta mică. Curentul provocat de acea ușă uitată deschisă devenea tot mai supărător, așa că un oftat, o încruntare, m-am dus să o închid. Nici nu am atins clanța rece și infestată cu bacteriile fiecărui bolnav nou, că am fost chemată de urgență în sala 20. Înainte de a-mi auzi numele strigat de doctorul Iacob, am văzut un bărbat în negru, elegant, dar acea siluetă și imagine de gentleman era stricată de poziția anormală de pe banca spitalului; stătea cu mâinile sprijinite de frunte, se freca cu pumnii la ochii, puțin aplecat în față.

Am fugit în sala de urgență, unde am fost chemată, lăsându-l pe bărbatul în negru în spate... Părea atât de profund și totuși atât de conștient de ce se întâmplă, dar voia să rămână în cubul lui de sticlă.

După ce mi-am pus mânușile verzi și proaspăt dezinfectate, am pășit către sala de operație. Am fost informată că femeia suferise un accident –nu aveam destule detalii de la polițiști- avea arsuri de gradul II în zona gâtului și putea suferi o hemoragie internă, fiind în comă. Avea o expresie facială foarte caldă și simplă, ca și cum mi-ar cere să “sabotez” operația pentru a părăsi lumea aceasta. Insera un viitor zâmbet politicos și emana energii negative, parcă învelite cu accente pozitive. Avea un chip angelic, cu părul frumos împletit, puțin rebel, cu fire groase și în nuanțe de galben șters, până la auriu murdar sau brun, asemeni unei bucăți de aur proaspăt desprins din roca noroioasă sau chiar un lingou.

ascultând Sam Smith Lay me down

Expresia feței nu se schimba, dar starea da. Aveam impresia că ușor, ușor, sufletul ei se desprinde de trupul ei micuț. Stătea ca un înger închis într-o colivie imensă și care era condamnat pentru ceva ce nu putea șterge din trecutul lui pătat... După 6 ore, în care toată echipa s-a luptat să o țină în viață, mă simțeam absentă lângă acea targă. Asistentele făceau mai multă treabă ca mine! La final, toate piesele puzzle-ului au fost rearanjate; fata murise, eu picasem în genunchi, ca și cum mă îmbrățișa o umbră străină pentru mintea mea, dar foarte apropiată de inima mea... Mă acoperea ca o mantie caldută, deși simțeam fiori reci, de parcă îmi era jenă de modestia de care am dat dovadă în această operație. *ascultând Sam Smith Leave your lover* O fixam cu privirea. Plângeam, deși nu o cunoșteam. Energia dispăruse, ca semn că nu mai era prezentă acolo...doar eu și cadavrul ei...și fața cea întinsă, cu pomeții proeminenți nu mai erau palizi, ci puțin rumeniți, ca și cum, în timpul operației, refuza să trăiască sau poate a vrut o moarte prin asfixiere -sinucidere inconștientă-, iar conștiința mea dorea să știe de ce am fost atât de afectată și “traumatizată” de apariția acestei paciente? De ce bărbatul în negru părea rănit și totuși neafectat de moartea șocantă a acestei fete? De ce îmi părea rău că am pierdut-o, dar nu m-am străduit să o țin prezentă –și nici pe mine nu mă țineam prezentă?

Voiam răspunsuri la aceste întrebări confuze. Dar unde și cine îmi putea da asta, cât mai clar? Voiam să mă liniștesc, să mă întind

puțin. Îmi venea în minte numele fetei, deși nu o cunoșteam...Aveam impresia că, după înfățișare, o chema Liz. Numele ei apărea în subconștientul meu, ca un fulger pe cerul înnorat, ca o ceață deasă, ca niște aburi de cafea, risipiți prin aer. Acel abur care se pierdea printre oxigenul, dioxidul de carbon, azotul și mirosul de briose proaspăt făcute de soțul meu, acest amestec era asemeni gândurilor mele care răsăreau, apoi se stingeau fără un motiv, doar eclipse pierdute. Nu înnebunisem! Dar aveam o cicatrice, un lapsus total, un trac, o lacună în suflet... Următoarea dimineață, totul se comporta normal. Îmi luasem liber de la muncă. M-am trezit înaintea soțului meu și nu am vrut să-l trezesc, așa, ca semn de mulțumire pentru darul de ieri, deci am ieșit pe ușa din spate, la o plimbare cu câinele nostru. Casa nu era departe de spitalul unde lucram, dar făceam cam 20 de minute pe jos. Am preferat să alerg, ca formă de meditare asupra celor întâmplate, chiar dacă aveam un pug, care încerca să țină pasul cu mine. Pur și simplu am uitat de tot. La întoarcere, m-am oprit la trecerea de pietoni. Pe partea opusă mi-a atras atenția un motociclist, parcă pierdut în spațiu. De ce spun asta? Pentru ca stătea pe mijlocul benzii întâi, semaforul era verde pentru cei care voiau să o ia la dreapta, iar acel domn voia să o ia înainte, pentru că ignora claxoanele celorlalți șoferi. Nu era prea cald afară. Eventual, 19-20 de grade. Am adus în discuție temperatura pentru că motociclistului i se făcuse cald și își dăduse jos casca. Avea fața palidă și, totuși, parcă transpirată... poate casca era prea strânsă și îl sufoca, dar e posibilă și varianta căldurii strânse în interior,

jocul energiilor negative, probabil inspirate de probleme tipic bărbătești. Și aici m-am referit strict la partea masculină, deoarece am observat, de-a lungul anilor că, spre deosebire de femei, care pun totul la suflet, bărbații au o memorie selectivă, adică pot fi buni ascultători, dar le rămâne în cap ce îi interesează. Nu îi fac uituci, ba din contră, au o minte ageră în privința problemelor de zi cu zi –nu mă refer la stres, că asta e altă mâncare de pește.

Că tot am vorbit de această minte selectivă, se pare că și eu, golită de gânduri, am avut o reacție întârziată, adică acel bărbat era același cu cel de la spital... Acea posibilă rudă a lui Liz. Oh, nu! Numai ce uitasem de ea...

M-am întors cu fața către o florărie drăguță, vintage, deținută de soacra mea. Ador trandafirii, dar eleganța crinilor nu se poate compara cu nicio altă plantă. Mereu am asemănat crinii cu lebedele: tulpina lungă, ca gâtul lebedei, și împodobită cu frunze mici, ca niște pene. Să nu mai vorbim de culoarea albă a petalelor, care seamănă cu penajul imaculat al lebedelor. Deși mă înțeleg foarte bine cu mama soțului meu, astăzi am decis să nu mă abat de la porția de “meditație”.

Câteodată pot spune că uit de relaxare și-mi aduc aminte de treaba de la spital, ca de exemplu mașinăria de cafea de 1 leu –chiar își merită prețul- adică apă reîncălzită, cu cafea măcinată aproape ca laptele praf, și un băț, cu care să amesteci tocănița de 1 leu, asta ca să dea o tentă de decență paharului. De data aceasta, pot spune că dorința de a mă desprinde mai mult ca niciodată de “treaba de

la spital” a fost atât de apăsată, că era să-mi târăsc pe jos cățelul, deoarece prinsesem viteză la alergat. Huh!...am ajuns acasă! Restul zilei mele libere fusese normală, și, totuși, reușisem să uit pentru un moment de Liz. Chiar! Mai am o zi liberă –am răsuflat liniștită. Chiar dacă următoarea mea dimineață liberă am petrecut-o asemănător cu prima, de data aceasta m-am oprit la mama-soacră la o cafea –chiar dacă nu sunt fana acestei băuturi. Eram fericită că puteam gândi limpede din nou. Se spune că o cafea bună merge perfect cu o bărfă, așa că am aflat de la mami (soacra) că un motociclist s-a oprit pe la chioșcul ei ieri, pentru a cumpăra un buchet mare de trandafiri albi. De aici am putut trage concluzia că poate acel bărbat, în piele neagră, nu era același cu cel în costum de la spital. Super! Iar îmi amintisem de acea operație dubioasă.

După ce dimineața mea a fost oarecum derutantă, bulversantă, complicată de acest amănunt care mi-a adus o concluzie pripită și niște dureri de cap, starea aceea de emoție, pentru că sunt om, și nemulțumirea pe plan profesional, pentru că sunt doctor, mă loveau pe rând, apoi se amestecau și mă săgetau simultan, ceea ce îmi aducea durere dublă. După două ore de stat în fotoliul de catifea maronie și învelit cu o husă îmblănită și albă, cu o ceașcă de ceai verde cu scorțișoară, o altă interpretare a decesului fetei îmi împânzea mințile...Poate că ea -și eu- și-ar găsi liniștea dacă i-aș fi aflat povestea. Asta părea un argument solid, deoarece singurul care a venit la spital a fost acel tânăr, deci el era singura ei familie. Nu aș fi vrut să moară degeaba,

pentru că-mi făcuse o primă impresie foarte bună, fără să contribuie cu ceva, și, în plus, voiam răspunsuri la întrebările care mă măcinau. Deci, corect ar fi să aflu și să-l găesc pe acel domn suferind.

**Miruna Alexe,
clasa a XII-a SN1**

FII PUTERNIC, OMULE!

Încă de la începutul lumii — nici noi nu mai știm exact — omul a căutat tot timpul să-și ușureze viața, să o înfrumusețeze. Și, în principiu, acesta nu este un lucru rău.

Ne-am perfecționat uneltele și armele, oferind puterea de a ucide vânătorului din noi. Ne-am călăuzit calea prin întuneric cu ajutorul focului, apoi al electricității. Ne-am unit destine prin jurăminte de iubire, crezând că în doi ne vom duce crucea mai ușor. Am creat copii, am pus bazele civilizației, am plantat livezi și am semănat recolte. Ne-am străduit să așternem o lume cât mai bună pentru viitorii noștri copii, cei care ne vor duce amintirea mai departe. Ne-am lăsat dirijați de eternul din noi, care ne-a îndemnat efemerul să danseze, să cânte, să compună, să joace, să zâmbească, să viseze, să iubească, să trăiască. Dar în acest lung raliu, parcă fără sfârșit, am și bătut, am plâns, am ucis, am iscat războaie, am bârfit, am jefuit, am dorit rău. Dar balanța e echilibrată sau încercăm să fie.

Acum, ducem o viață monotonă, uneori ștearsă, unde e mai simplu să trimiți un mesaj decât să discuți față în față cu un prieten drag, uitat în trecut. E mai simplu să stai pe internet, decât să citești o carte. Nu

sunt ipocrită. Și eu mai fac asta uneori. Este inevitabil să nu te lași vrăjit de magia progresului, dar important e să rămână uneori, nu tot timpul, această practică. Între atâtea lucruri mecanizate și electronizate, tot mai multe produse au pierdut atingerea omului sau ne este impus cum să fim, ce să ne placă și omul se pierde. Unde mai este esența umană? Prin această prismă vreau să vă vorbesc despre o viață monotonă. Comunicăm mai puțin, depunem un efort mai mic, iar cu acest fapt satisfacția e proporțională. De aceea, uneori, când te pui în pat, nu ești obosit. Până la o anumită vârstă, îți vei petrece majoritatea timpului în școli, apoi va urma serviciul. Primești teme, trebuie să înveți „ca să iei notă mare!”, chit că poate tocești și nu îți va mai rămâne nimic în cap. Și nu mai ai timp pentru tine, timp ca să te recreezi. Intervine rutina, iar zilele devin identice, încât par privite toate prin aceeași oglindă ciobită. Și ce facem atunci când începem să ne dispersăm încet? Căutăm fericiri temporare! Vedem la școală că mulți copii populari consumă tot felul de lucruri și vedem că se simt bine- aparent. Vedem că zâmbesc, ne povestesc ce boacâne fac sub influența acelor lucruri și captează atenția tuturor, le obțin admirația. Ne poftesc și pe noi să încercăm. Vrem fericire! Suntem dependenți iremediabil de ea. Și încercăm...astfel, ne afundăm în marea mediocrității, alături de milioane de persoane-stereotip. Începem să ne neglijăm pe noi înșine și activitățile noastre, ca să luăm tot mai mult și mai mult din doza de fericire dorită. Dar unde ești tu? Unde ești în acea mulțime mult prea feerică și dezorientată?

Abia te zăresc prin fumul gros și atmosfera obscură. Te reprezintă ceea ce faci? Poate mulți o să răspundă că nu. Dacă s-ar uita din afară la ei, nu s-ar mai recunoaște. Dar e prea târziu. Corpul lor le va cere neîncetat acea doză de extaz, acel lucru ce le-a trezit ființa amorțită. Nu. Ești mai mult decât niște halucinații, niște iluzii dulci-amare, care nu sunt nici măcar adevărate. În fuga avansării, tindem să ne debarasăm de eul nostru: sufletul. Nu mai ascultăm ce zice, nu-i mai recunoaștem glasul. Nici nu mai suntem siguri de prezența lui. Ne focalizăm pe exterior, ascultăm mai mult de ceilalți decât de noi înșine și ne pierdem. Tu ce pasiuni ai? Ai așa ceva măcar? Când ai încercat ultima oară să vezi dincolo de aparențe, dincolo de carne și oase, să nu mai ascuți vorbe, ci ochi. Ai observat privirea celor care te-au împins în această prăpastie? Nu. Erai orb și nici nu e vina ta, pentru că nu ai fost învățat să privești viața mai mult decât o călătorie în care să te distrezi... cât mai mult. Nu să evoluezi, să crești, să renaști. Dacă ai avea atâtea flori câte țigări ai fumat? Sau atâtea zâmbete câte shot-uri ai băut? Dacă ai avea amintiri frumoase, compuneri, iubire, poezii, glume, melodii, râsete, piese, emoții, n-ar fi frumos? Nu, nici eu nu știu. Nu pentru că m-aș fi drogat sau altele, ci pentru că am uitat de noi, am uitat ce suntem, am uitat de unde am pornit și ne-am luat în cap cu „uite, unde am ajuns!”. Eu nu o să-ți spun: nu mai fuma, nu mai bea, nu te mai droga! Nu sunt în măsură, ci tu ești singurul care trebuie să-și spună ce să facă cu viața sa. Tu hotărăști, alegerea este doar a ta. Pare greu să te lași, să spui stop, dar nu este imposibil. Trebuie doar să

ascuți de vocea ta interioară, nu de glasurile din jur, deoarece, credemă, este mai puternică decât orice. Poți să încerci să o ignori, dar nu va tăcea niciodată, ci îți va striga tot timpul tot ce crede ea despre lume. Și, dacă nu te poți lăsa, te rog, măcar alege drogul cel mai puțin distructiv: dependența de fericire, dependența de iubire. Vreau doar să te întreb bine ce vei face când ți se va oferi următoarea tentație. Vei accepta? Vei refuza? Începe să fii tu! Puneți întrebarea dacă te-ai născut doar ca să treci ca rața prin apă. Vrei să fii doar o umbră, un ecou sau un om? Om, în adevăratul sens al cuvântului, ființa capabilă de afecțiune, cea care mai mult construiește decât distruge, cea care se ridică atunci când e jos. Așadar, răspunde-mi la următoarea întrebare, fără să ții cont de nimeni și nimic, doar de tine însuși pentru că tu ești cel mai important: tu când ai trăit ultima dată?

Delia-Alexandra Semaca,
clasa a XII-a SN1

DESPRE TINE

„În memoria tatălui meu”

Mergeam pe stradă. Ploua și mă uitam în bălțile care mă înconjurau. Îmi doream să intru într-o librărie și să mă joc de-a v-ați-ascunselea cu tatăl meu. Îl caut mereu printre cărți atunci când nu îl mai găsesc. El nu mai e cu mine, dar eu îi simt prezența-i simplă. Aș vrea să îmi aleg o carte. Una frumoasă, cu o copertă roșie, fără mult scris, dar cu imagini.

O vizualizam, mi-o doream și totuși nu ajungeam la ea. Am intrat în librărie și m-am așezat la o masă. Mi-am scos laptopul și am început să înșir rânduri, rânduri.

„Te-aștept aici lângă mine, te-aștept și acum, te-aștept și mâine, te-aștept în gânduri și în minte. Îți simt pașii cum se plimbă prin curte, mașina gata să pornească și sculele care te-așteaptă și ele. Toți te-așteptăm din clipă în clipă. Știi că ești un înger care poate să îmi șoptească despre neputințe, despre durere sau chiar despre relațiile care nu merg.

Aș vrea să te sun, să văd cum scrie Tati pe telefon și să îmi simți entuziasmul din voce. Aș mai vrea să te iau în brațe, căci nu am prea făcut-o în ultimul timp. Să știi că a rămas doar mama care îți plânge lipsa. Să știi că eu nu pot să plâng, poate ți-ai dorit asta sau poate nu, dar eu simt că ar trebui să o fac măcar o dată.

Muzica se învârte împrejur-mi și aș vrea parcă să mai dansez încă un dans. Să mai fug și-acum printre rafturi și să știu că tu ești în spatele lor și mă vei găsi. Știam mereu că tu ești acolo. Voi fugi și acum, mă voi ascunde și voi aștepta să mă strigi. Îți voi asculta glasul, chiar dacă el este ascuns printre norii de cenușă care acum acoperă cerul de afară.

Ești în gândul meu la fiecare pas și chiar cred că fac mii de pași într-o zi. Te port în papuci și te mai port prin faptele mele, prin voința mea, și prin entuziasmul meu. Așa erai și tu, un om cu o inimă mare, care a dat naștere unor inimi mai micuțe, poate de vreo patruzeci de grame. Au prins contur acum, și sunt iubite și îndrăgite de niște bărbați pe care i-ai fi plăcut cu siguranță. Pe unul îl știi deja, cu celălalt te asigur că ai fi fost mândru să dai mâna.

Îți voi mai scrie aici în cartea asta. E tot ceea ce am nevoie. Îți voi lăsa scrisori și, dacă reușesc, voi încerca să ți le și trimit acolo, sus. Voi termina această carte și te voi iubi

la fel de mult. O voi imprima și o voi publica, la noi, în familie, rămânând cu gândul doar la tine.”

Începusem cartea cu brio. Urma să plec acasă și să o continui. Va fi ca în visul meu, roșie, cu gânduri și scrisori, cu poze și amintiri. Simt că asta va fi cartea mea preferată. Va fi despre tine și mine, un perfect rotund din care încă facem parte. Va fi despre viață și despre lecțiile pe care ar trebui să le învățăm mereu, din greșeli. Va fi despre o fericire pierdută și renăscută din amintiri. Va fi despre tine, tată!

Claudia Vaszko,
clasa a XII-a SN1

VIS DE IUBIRE...

Era noapte, însă nu putea adormi. Pe Ema o frământau cele întâmplătoare peste zi. Se gândea cum, la școală, nu putuse să-i fie pe plac băiatului de care îi place. Și, ce să vezi, e cel mai drăguț băiat din clasă, iar ea este o fată căreia i se pare că nu îi poate atrage atenția în niciun fel. E o fire mai introvertită, are un suflet bun, e glumeață, dar doar cu cei din anturajul său, cu toate că are uneori un umor cam răutăcios și unele remarci mai acide, nu se poate exterioriza de față și cu cei cu care nu are o strânsă relație de pritenie, de teamă de a nu fi criticată. Vrea să pozeze într-o fată căreia nu-i pasă de ce spun alții, dar, de fapt, este esențială părerea celorlalți despre ea.

Știe că, de multe ori, felul ei de a fi îi îndepărtează pe ceilalți de ea. Pentru a-și masca vulnerabilitățile și temerile, afișează un comportament ce este ca și un zid greu de doborât, deoarece consideră că, astfel, nimeni nu o va putea răni. Din nefericire, cu toate

că vrea să pară mai dură și inabordabilă, tot mai mult i se înfiripă în gând ideea că nu va putea să facă față sentimentelor, niște sentimente pe care nu le-a mai simțit și care nu sunt reciproce. Începe să plângă...începe să plângă fiindcă nu mai are nicio speranță că va avea parte de ceea ce își dorește: să iubească, dar, mai ales să fie iubită.

Adoarme cu lacrimile ce i se scurg ușor pe obraz, obraz pe care au mai curs și s-au mai uscat multe alte lacrimi. Pe cât de greu a sosit, pe-atât de repede s-a adâncit somnul Emei. Deodată, începe să i se contureze în subconștient o lume magică, spun magică deoarece nu este parte a realității, ci doar un tărâm străbătut de toți, dar despre care nu se știe unde se află.

Se făcea că era la bunicii ei, la sat, locul unde se simte cel mai bine și unde se poate relaxa pe timpul vacanțelor, fără ca ceva să-i tulbure liniștea. De data aceasta liniștea i-a fost tulburată de prezența unui musafir nepoftit: un șarpe. Ema mai avusese, adeseori vise cu șerpi, o înspăimântau, dar acest vis era unul special. Șarpele care apăruse în visul ei era acoperit de o armură de solzi de un negru care în lumina soarelui emitea reflexii verzi ca de smarald, ce o urmărea prin casă și prin curtea casei, neîncetat, și parcă o și ruga să se oprească pentru a-i vorbi. Își încolăcea corpul lung, viguros și musculos și aluneca precum o nălucă în spatele Emei. Ochii târătoarei străluceau ca o făclie în noapte și, dacă priveai chipul șarpelui, îți lua mințile. Fata nu știa asta, dar, cu siguranță, știa că trebuie, într-un fel sau altul, să se salveze. Ajungând la poarta curții, cu o rapiditate inexplicabilă, șarpele apare în fața fetei, înălțându-se, înaintea ei, sprijinit

de măreția trupului său. Ema și-a acoperit, instinctiv, fața cu palmele, dar ceva a făcut-o să privească reptila în ochi. În acel moment, șarpele s-a preschimbă în băiatul visurilor sale, tocmai colegul ei de clasă, numai că acum avea chipul mai maturizat. Un băiat înalt, cu părul brunet, ușor ondulat ce-i acoperea puțin ceafa. Pielea albă, ca și cea a îngerilor, îi evidenția ochii negri și expresivi, la fel de pătrunzători ca și cei ai șarpelui, dar nu cu aceeași răutate în ei. Ema îi privea cu insistență buzele subțiri și parcă aștepta să fie sărutată, dar acele buze au rostit: "Vrei să te căsătorești cu mine?". Ema nu știa cum să reacționeze și a rămas fără cuvinte, dar, în sinea ei, nu și-l dorea atât de mult încât să se căsătorească cu el.

Răspunsul ei însă nu a mai urmat, deoarece fata se trezi. Ema era bulversată și a mai durat puțin timp până să-și dea seama că tot ceea ce se întâmplase a fost doar o proiecție a inconștientului. Se ridică din pat, mai mult amețită, și privi ceasul: era puțin trecut de ora patru dimineața. Apoi, merse la baie, bău o gură de apă rece din ceașca ei preferată, care se afla pe noptiera de la capul patului și-și dădu seama că, dacă iubești pe cineva, nu înseamnă neapărat că este și persoana potrivită, care să te iubească așa cum vrei tu.

Andreea Sîrbulescu,
clasa a XII-a SS

DUMNEZEU SĂLĂȘLUIEȘTE ÎN FIINȚA NOASTRĂ

Încă de la naștere, mintea, sufletul, vocabularul mi-au fost influențate de credința fermă a părinților mei. Într-un astfel de mediu, m-am dezvoltat în iubire, teamă, supunere și respect față de Dumnezeu.

În imaginația mea infantilă, se revelau sute de semne ale existenței acestui Creator, a cărui Carte Sfântă mă fascina de-a dreptul. Odată cu trecerea timpului, cu înaintarea în cunoaștere, am continuat să mă supun credinței în Dumnezeire, din considerație față de spiritul tradiției familiale.

Îndoelile / întrebările au crescut... Biologia, teoriile evoluționiste, aduceau multe și mari dileme, iar răspunsurile erau niște simple nonsensuri...Aberații!

La urmă, am decis să rămân fidelă concepțiilor și ritualurilor strămoșești.

Credința mea, brăzdată de frământările rațiunii, a rămas falnică, sub pretextul echilibrului spiritual.

Sătulă de a fi umilă, în incertitudine, sătulă de toate constrângerile unor științe limitate, am ales calea libertății absolute, întorcându-mă, cu speranță și convingere, spre credință.

Dumnezeu sălășluiește în ființa noastră! Suntem creatorii propriei lumi.

Pe Dumnezeu Îl aflăm în fiecare religie, într-o formă sau alta, sub o denumire sau alta...

Fiecare religie conține un adevăr revelator!

Mara Gavra,
clasa a XI-a SN1

TÂNĂRA GENERAȚIE VORBIND DESPRE COMUNISM ȘI REVOLUȚIE

Ce este o revoluție? De ce a fost o revoluție în 1989? De ce oamenii nu mai erau mulțumiți de sistemul totalitar comunist? Au fost mulțumiți vreodată? Sunt câteva din întrebările pe care mi le pun când aud de Revoluția din 1989. Până la urmă ce a însemnat această revoluție și de la ce a pornit totul? După încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, Uniunea Sovietică a luat hotărârea de a introduce un Partid Comunist în guvernul României. Totul a pornit de la un partid, tot acest "necaz" a pornit de la un amărât de partid. Primul om care a condus România în perioada comunismului a fost Gheorghe Gheorghiu Dej. El a fost liderul comunist al României din 1948 până în 1965, când a și murit. El nu a fost atât de important și nici atât de cunoscut precum Nicolae Ceaușescu. Când auzi Revoluția din 1989 din România îți apare garantat în gând Ceaușescu.

Nicolae Ceaușescu a fost liderul României comuniste din 1965, până în 1989, când s-a terminat cu comunismul în țara noastră. Mulți ar spune că a făcut și lucruri bune pentru români: a făcut școli, spitale, toți oamenii aveau un loc de muncă și economia mergea bine, însă nu în asta constă traiul bun al unei țări.

Tot ce am aflat despre Revoluție, am aflat de la oamenii din jurul meu, care au trăit în vremea comunismului. Ei nu prea aveau acest mod de conducere. După părerea mea, fiecare om care povestește despre această Revoluție a fost marcat de un

anumit lucru. Bunica mea, spre exemplu, mi-a spus foarte multe despre religia din timpul lui Ceaușescu și despre cum erau omorâți oamenii care continuau să meargă la biserică și să creadă în Dumnezeu. Mi-a relatat cum cei mai mulți preoți erau ori omorâți ori aruncați în închisori, unde mai devreme sau mai târziu, mureau. Acest fapt m-a îngrozit. Până la urmă ce e așa de rău la religie și de ce nu puteau trăi comuniștii cu ea? Răspunsul însă a venit imediat. Comuniștii voiau absolut toată puterea și nu suportau ideea că există ceva mai puternic decât ei. De aceea au interzis orice formă de credință și "l-au pus", oarecum, pe Ceaușescu ca Dumnezeu.

Copiii erau învățați de mici cum să-l adore pe dictatorul țării. Poeții erau puși să-i compună lui Ceaușescu poezii, opere literare și cântece. Nimic nu era publicat decât dacă aducea o slavă comunismului. Totul era pentru comunism și nu exista nimic împotriva lui.

Mama mi-a descris cum magazinele erau goale și cum stăteau la cozi interminabile pentru a-și cumpăra strictul necesar, care oricum nu ajungea pentru toată lumea. Liderul țării dădea aproape tot ce se fabrica în România spre export și îi lăsa pe români să se descurce cu cât mai puțin posibil. "Nu conta că ești copil, bătrân sau om în toată firea, mâncarea era „repartizată” și nu primeai mai multă, orice ai fi făcut. Puteai să zici „mulțumesc” dacă primeai ceva”, mi-a spus mama, văzându-se pe fața ei un anumit dezgust.

Când l-am întrebat pe tatăl meu ce l-a deranjat cel mai mult la perioada comunistă din România, mi-a zis că l-a deranjat faptul că nu avea voie să plece din țară când

voia el, că doar anumite persoane erau lăsate să iasă afară. Mi-a spus cum dorea el să călătorească prin țări străine, precum: Franța, Italia, Grecia, despre care abia învăța ceva la școală și, cu o dezamăgire vizibilă, mi-a spus cum visul lui s-a împlinit abia după '89.

În opinia mea, există două tipuri de oameni care au trăit în timpul comunismului: cei care aveau comunismul și erau de partea lui, mai mult sau mai puțin conștient, și cei care urau comunismul și pentru care fiecare zi era un adevărat chin. Comunismul a fost o parte urâtă din istorie. În timpul lui, oamenii nu aveau dreptul la propria gândire sau la propriile păreri. Totul era gândit de guvern și de reprezentanții săi. Intimitatea, de asemenea, era încălcată lăsându-i pe oameni fără aproape niciun drept.

Până la urmă, Revoluția din 1989 nu a fost deloc un lucru rău. Eu cred că sunt foarte norocoasă că m-am născut într-un stat democratic, unde pot să mă exprim și unde nu îmi sunt încălcate drepturile în niciun fel. Revoluția a fost un lucru bun și a arătat încă o dată cum oamenii se pot uni și pot reuși să doboare ceva, poate mult mai puternic decât ei. Cetățenii care spun că în timpul regimului totalitar era mai bine decât acum, nu realizează faptul că, în momentul de față, există mai multă libertate de gândire. Acest lucru ne ajută pe noi, ca oameni, să evoluăm. Eu, sincer, le mulțumesc oamenilor care până în 25 decembrie au murit, readucând democrația în România. Sunt recunoscătoare că trăiesc azi, așa cum mi-aș fi dorit mereu: într-o țară liberă.

**Miruna Coandă,
clasa a XII-a SS**

GREȘELI

O alegere neînțeleaptă,
O sfătuire deșartă.
Greșitul mi-e artă,
Mă oprește fapta.

Vai, dar ce regret...
Finalu-i concret...
Mare defect.
Mintea...? Fără de efect.

Prostia dulce
Lovește fulger!
Omul să-l culce,
Cu-al inimii ger.

**Edina Farcaș,
clasa a XII-a SS**

HAIKU

După furtună
miros ud, iz pământiu –
miezul nopții...

Iată-te roșu
în zvâcniri luminoase –
Nu te poți feri!

Oh, fluturilor,
cine v-a amăgit cu
eternitatea?

Te-ai gândit la
cât de mult poți colora,
pământiu?

Numără încet
zorii se vor ivi –
viziune nouă.

Stând satisfăcut,
te-ai gândit să privești
linia cuiva?

Soare de iarnă –
eu sorbind din apa roz –
Vine Martie.

Inspiră adânc
mirosul merelor verzi –
vară proaspătă
Uite ce gentil
își împletește părul
noaptea lacomă!

Ce radioasă
e fața șlefuită
a lunii pline!

Ceața albește
figura austeră:
trunchi ars de bambus.

Gâtul machiat
cu roșu mățâsos: un
papagal singur.

Corbule tână,
când ai să te oprești să
uiți și să respiri?

Valuri înalte
aduc miros de alge
pelicanilor.

Vântul cuprinde
în brațele tăioase
o mângâiere.

Lumini pândesc din
întunericul plăcut
al norilor: alb.

Spune-mi, auzi
și tu susurul discret
al casadelor?

**Alexandra Ilia,
clasa a XII-a SS**

**LUMEA TA... LUMEA
MEA**

mă-ntind
ca s-ating
cu degetul
o stea;
mi-am lăsat,
pentru ea,

o unghie
să crească.
o ating,
dar e-nfiftă-n întuneric
și nu o pot mișca;
las brațul jos
să-l scutur
că mă doare;
și o mână mai mare
m-atinge pe creștet,
da-s-nfift-n pământ.
îmi strigă cu furie
ești a mea,
stea proastă,
vino cu mine;
pentru tine mi-am lăsat
o unghie să crească.
și-n plus,
lumea ta e prea mică
pentru măreția
noastră

**Alexandru Iezdimir,
clasa a XII-a SS**

**Cosmogonie
Desen realizat de
Carla Teodora Pop,
clasa a XI-A MI3**

LEGENDA GHIOCELULUI

În fiecare an, în timpul Lunii Rele, toți conducătorii din regatele de pe Continent îi duceau ofrande uneia dintre zeițe (Vara, Toamna, Iarna, Primăvara). Făceau acest lucru înainte de a merge să se lupte cu ceilalți regi în Pădurea Secretelor, după cum era obiceiul.

Majoritatea alegeau Vara, cu secetele ei. Alții alegeau Iarna cu viscole și vreme rea. Desigur, nici Toamna nu rămânea nealeasă, căci ea era distrugerea, schimbarea. Doar Primăvara era uitată, căci, cum să câștigi niște lupte cu bunătate, pace și înflorirea naturii? O regină însă se hotărî să-i aducă ofrandă Primăverii, căci dacă n-ar fi fost acest Zeu, fratele ei ar fi murit înghețat.

A doua zi, când tânăra a ieșit din templu, lupta dintre regi începuse. Unii mureau înghețați, alții din cauza arsurilor sau a schimbărilor termice. Regina își dorea ca toate astea să înceteze. Astfel, merse în mijlocul lor, croindu-și drum prin zapada care se topea, prin arșița care dispărea purtată de vântul primăvărat și prin frunzele moarte care dispăreau treptat și lăsaus locuri goale în care începeau să răsără lujerii.

Tânăra i-a rugat pe conducători să facă pace și să meargă la casele lor, dar aceștia n-au acceptat.

Atunci, un vânt domol și un soare călduț au apărut din senin. și tot așa, din senin, regii s-au preschimbat în flori. Nu în orice fel de flori, ci în ghiocei. Au fost preschimbați în plante pentru a simboliza renașterea naturii. De atunci, ei urmau să fie primii vestitori ai Primăverii ca pedeapsă că uitaseră de acest Zeu. Și erau

albi, albi ca laptele, pentru a semnifica pacea.

**Tincu Andrada,
clasa a VII-a A**

SALATA DE POVEȘTI

HAINELE SCUFIȚEI ROȘII ȘI MOTANUL PĂCĂLIT

Într-o zi însoțită, Scufița Roșie se trezește de dimineață, se spală și se pregătește să se îmbrace cu frumoasa ei rochiță și cu scufița ei roșie. Când deschide dulapul, își dă seama că hainele ei au fost mâncate de molii. Fetița se întristează, dar dintr-o dată, o lumină puternică apare în mijlocul camerei ei. Lumina ia forma unui om, un om cu aripi, o femeie frumoasă cu o rochie lungă care atingea podeaua. Bună, Scufița Roșie! Eu sunt Zâna cea Bună! Te pot ajuta dacă-mi spui care ți-e problema.

– Scufița și rochia mea sunt distruse! Acum nu mai am cu ce să mă îmbrac... Asta se poate rezolva ușor.

Zâna cea Bună își rotește bagheta magică de exact trei ori, apoi o îndreaptă spre fetiță și spune:

– Bibiti-Bobiti-Boo!

Rochia ponosită din dulap se transformă într-o frumoasă ținută albastră, iar scufița într-o pelerină turcoaz cu buline de culoarea smaraldului. Balerinii vechi ai Scufiței Roșii se prefac în niște cizmulițe negre și lucioase care au o panglică albă.

– Mulțumesc, Zână bună!

Zâna, înainte să plece o avertizează pe fetiță că vraja ei va dura numai până la miezul nopții, apoi hainele cele noi vor fi din nou ponosite și rupte. Fetița pleacă pe drum spre bunica ei. Se gândește că ar trebui să o cheme Scufița Albastră, acum că are haine albastre. Merge ea ce merge, până se întâlnește cu Motanul Încălțat.

– Bună ziua, fetițo! Ești Scufița Roșie, așa-i?

– Albastră!

– Văd că ai haine noi, mai ales acele cizmulițe. Câți galbeni vrei pe ele?

– Păi, câți îmi dai?

– Am doi galbeni pe care i-am furat din pungulița cocoșului.

– Bine!

Scufița îi dă cizmulițele și primește cei doi galbeni. Motanul încalță papucii și pleacă acasă. Dimineața, Scufița se trezește, merge la magazin și își cumpără haine noi de banii primiți, pe când Motanul rămâne încălțat cu o pereche de balerini ponosiți.

**Ilinca Bitir,
Clasa a VI-a B**

PRIVIRI

Ochii, oglinzi de lacrimi,
Scorburi de patimi.
Nu e nevoie de cuvinte
De ei să îți aduci aminte.

Totul stă în ei,
Ai inimilor noastre zei.

Uneori te sorb,
Uneori te împietresc,
Uneori te iubesc,
...Chiar și în lipsa cuvintelor...

ORDINE

Adoră-mi firea, apoi zâmbetul;
Îmbrățișează-mi sufletul, apoi trupul;
Nu-mi vorbi, comunică-mi în lipsa sunetelor;
Transmite-mi fiori, apoi flori;
Ia-mi mâna, apoi inima;
Sărută-mi sufletul, apoi buzele;
Simte-mă, apoi iubește-mă.

LABIRINT

Tăcere-n noapte...
E liniște pură.
Iubirea se transformă-n dor,
Dorul în furtuni.
Dar ochii-înnegurați vor râde în lumina soarelui cândva.
Iar când soarele nu va mai străluci,
stelele vor fi și ele alifie pentru suflet,
Iar sufletul va zâmbi în lumina lunii.
Dar luna va duce dorul soarelui mereu.

Sârbu Ana Maria
Clasa a IX-a

EXTRAFIINȚA

Desen realizat
de Carla Teodora Pop,
Clasa a XI-a MI3

COMORI

Din mii și sute de comori,
Ce-n suflet le păstrez
Scot câte una deseori
Și-ncep ca să visez.

Prima e luna, vis frumos,
Ce lumea-nsuflește...
Ea face ziua de prisos
Când stelelor vorbește.

Apoi e soarele, un foc,
Ce nu îl poți privi,
Pentru că-i prea strălucitor
Și poate-a te orbi.

Vezi stelele? Vechi jucării,
Ce un copil frumos
Le-așază-n forme mii și mii
Pe cerul luminos.

În jurul nostru sunt comori!
Haideți cu toți, copii,
Să le privim cu sufletul!
Toți fericiți vom fi.

Ana Cîrjea,
Clasa a VI-a B

COPILĂRIE

Hai să facem schimb de gânduri,
Să dăm timpul înapoi,
L-acei ani frumoși în care
Căutam în iarba deasă
Buburuze și trifoi.

Când eram copii de-o șchioapă,
Și cu toate ne jucam
În sătucul de pe munte
În lin susur de izvor
Și unde copilăria era
Visul tuturor.

Mara Maroșan,
Clasa a V-a

CHILDISH

Desen realizat
de Carla Teodora Pop,
Clasa a XI-a MI3

Scriitorul adevărat este un om care nu-și găsește cuvintele. Atunci le caută. Și căutându-le, găsește ceva mai bun.

PAUL VALERY

MIRCEA MIHĂIEȘ – SCRIITOR, DASCĂL, CETĂȚEAN

Foto: Ligia Huțu, preluare *Timpolis*

TF: Când și cum ați descoperit pasiunea pentru scris?

MM: Mai întâi am descoperit pasiunea pentru citit. Am învățat, oarecum pe cont propriu, să citesc pe la patru ani și jumătate, parcurgând numeroase cărți cu ilustrații. Cuvintele erau puține, așa încât era mai mult o buchiseală. Cartea mi s-a părut însă, chiar și în „copilăria mică”, un obiect fabulos. Mi-am făcut biblioteca proprie chiar înainte de a merge la școală: cărți de povești, mici ghiduri ilustrate de genul „cum să devii un bun tâmplar”, „cum ne petrecem vacanța de vară”, „micul matematician” etc. Probabil că „pasiunea” (astăzi i-aș spune „prostul obicei”!) de a scrie a apărut tot atunci: s-ar fi putut să-mi fi venit ideea de a avea nu doar cărți scrise de alții, ci și de mine.

Oricum, pe la 12-13 ani aveam propria mea — cum să-i spun? — editură: „publicam” săptămânal o revistă și o dată pe lună câte o cărticică grosolan imitată (sau, mai elegant spus, „inspirată”) după cărțile de aventuri pe care le citeam atunci. Făceam totul singur: scriam și transcriam, ilustram și capsam foile după o metodă ce imita procesul tipografic. Aveam și un ajutor: fratele meu mai mic cu doi

ani, care avea misiunea de a procura materialele necesare: hârtia, creioanele colorate „carioca”, foarfecele, lipiciul, capsatoarele și perforatoarele. La zece ani, îndeplinea rolul unui director economic plin de responsabilitate (și de ifose). Poate mă vei întreba ce s-a ales de toată această „producție editorială”. Ei bine, nu s-a pierdut! Le am încă, și revistele și cărticelele, bine protejate, aproape intacte, deși a trecut de la data „tipăririi” lor o jumătate de secol.

TF: Din ce „aluat” se plămădește un scriitor de succes sau un critic literar apreciat?

MM: Noțiunea de „succes” n-a intrat niciodată și nu intră nici acum în vederile și preocupările mele. Citesc și scriu pentru că îmi face enormă plăcere și pentru că simt că asta îmi dă un sens. Sigur, e plăcut, e reconfortant când ești recunoscut, când ți se deschid, poate, mai ușor anumite uși. Dar asta e partea exterioară a lucrurilor. În interior, ești un veșnic debutant. Fiecare rând, fiecare pagină pe care o scrii reprezintă un nou început. Faptul că ai scris mii (sau poate zeci de mii) de pagini, că ai publicat o droaie de cărți nu face cu nimic mai simplu și mai ușor următorul rând, următoare pagină, următoare carte. Totul se reia din punctul zero de fiecare dată.

TF: Vă amintiți de cărți pe care să le fi savurat în mod special în adolescență? Le-ați recomanda și adolescenților de astăzi?/Ce (alte) cărți le-ați recomanda?

MM: Am avut lecturile normale (și fabuloase, zic eu acum) pe care le avea în anii ‘60 și ‘70 un adolescent român. Nu m-am numărat între

„geniile precoce” și nici (prea) snob n-am fost. Aveam, desigur, prieteni care la 14 ani se plimbau cu „Fenomenologia spiritului” de Kant sub braț. Eu citeam alt gen de cărți: „Cei trei mușchetari”, de Dumas, și toată seria dedicată istoriei Franței din perioada Renașterii, „Contele de Monte-Cristo”, seriile de aventuri ale cavalerului Pardaillan, de Michel Zévaco, etc. Citeam, desigur, Jules Verne, dar mi-a plăcut o singură carte a lui, „Doi ani de vacanță”. Am fost atât de pasionat de lectura cărții (eram în clasa a VI-a și aveam ore după-amiază), încât am uitat într-o zi să mă duc la școală (părinții mei erau la lucru!). Mă fascina tocmai pentru că era mai puțin aventuroasă decât alte cărți și vorbea pe înțelesul meu despre relațiile dintre copiii care fuseseră obligați de împrejurări să-și asume roluri de oameni mari. Am mai citit, cu egală plăcere, și volumele „Cireșarilor”, de Constantin Chiriță, și multe, multe cărți cu indieni și cow-boy-i, romane SF și polițiste (Agatha Christie, George Simenon, Raymond Chandler). Le-aș recomanda, evident, oricărui adolescent de azi. Iar dacă ei nu au timp, poate că am să-mi fac timp să le recitesc eu!

TF: Dacă ar fi să scrieți un roman în care personajul principal să împrumute din experiența dumneavoastră de viață, ce fel de roman ar fi? Istoric, polițist, de aventuri, de dragoste?

MM: Ar fi un roman hibrid. Și în mare măsură imaginar. Parcursul meu a fost relativ liniar, fără mari zdruncinături și întorsături dramatice. Dacă mă uit în urmă, constat că viața mea n-a avut (slavă Domnului!) nimic senzațional,

fiind o sumă de zile în care lucrurile cele mai importante s-au scurs oarecum previzibil. Poate din acest motiv îmi devin imediat antipatici cei care afirmă cu mândrie: „Viața mea a fost un roman!” Îmi stă mereu pe limbă să le răspund, parodiind un vers al unui poet francez: „Romanul e în altă parte!”

TF: Unde vă regăsiți mai bine: la biroul scriitorului/criticului sau la catedră, în fața studenților?

MM: Am fost fascinat, încă din prima zi de școală de ideea de învățător / profesor. Am știut, într-un fel misterios, că asta voi deveni și eu. Nu-mi imaginam niciun fel de altă meserie. A, ba da: am visat să devin, pe rând, detectiv, luptător de karate, explorator arctic, aviator, chitarist într-o trupă rock, jurnalist de investigații la un mare ziar din New York sau Paris. Dar astea au past pasiuni secundare, de scurtă durată. În școala generală, mi-am făcut un catalog paralel, în care dădeam note colegilor, la toate materiile. Am constatat că notele (și criteriile) mele nu coincideau decât arareori cu cele ale profesorilor. Prin urmare, și „premițiile mele” erau, la sfârșitul anului, cu totul alții. Dacă mai pun la socoteală și meseria de librar, pentru care mă simțeam perfect pregătit, cred că scrisul și predatul mi-au plăcut (și-mi plac) în egală măsură. Mă simt împlinit în ambele și cred că tocmai naveta între ele m-a scutit de inevitabila plictiseală a oricărei meserii practicate multă vreme.

TF: Ați remarcat vreodată un student cu talent scriitoricesc? L-ați încurajat să scrie? A ajuns un nume cunoscut în literatura noastră?

MM: O, da, mediul academic e ideal pentru a identifica talentele literare. În fiecare an descopăr (sau îmi e recomandat) unul sau mai mulți tineri autori de valoare: poeți, prozatori, critici și istorici literari, esești. Mulți dintre ei sunt astăzi nume respectate în cultura română, îndeplinesc funcții importante în mediul cultural și academic. E un lanț neîntrerupt, care dă sens și chiar profunzime existenței.

TF: De la descoperirea pasiunii la recompensarea ei – în 2016, ați fost desemnat scriitorul anului în România. Care a fost prima reacție la această recunoaștere?

MM: Am fost extrem de surprins. Chiar ușor năucit. Și era normal: „competitorii” mei au fost nume de primă mărime, celebrități ale culturii române de azi: Mircea Cărtărescu, Ana Blandiana, George Bălăiță, Radu Cosașu, Matei Vișniec, Gabriel Dimisianu, Livius Ciocârlie, Ovidiu Genaru. Dar am fost și foarte, foarte bucuros. Cu atât mai mult cu cât după această decernare n-au urmat și obișnuitele contestații care se întâmplă aproape obligatoriu în viața noastră culturală după fiecare premieră. Deci, a fost bine. Deși m-a încercat și o ușoară strângere de inimă: după un astfel de premiu, devii, într-un fel, „muzeificat”. O ipostază care nu-mi place deloc.

TF: Ați scris numeroase articole plecând de la ce se întâmplă în societatea actuală. În general, ce vă face să simțiți că e momentul să luați atitudine în spațiul public?

MM: Originile mele ardelenese cred că mi-au jucat o festă. Tradiția culturală ardelenescă pretinde că omul educat trebuie să-și dea cu părerea, ba chiar să acționeze în

slujba comunității sale. Că scriitorul, artistul, ar fi un fel de „poeta vates”. Am scris timp de douăzeci și cinci de ani, câte două articole pe săptămână în care-mi dădeam cu părerea despre ceea ce se întâmpla în societatea românească. Inutil să spun că ele n-au avut niciun efect — înafară de acela de a-mi atrage antipatia, ba chiar ura, celor care se simțeau vizați de scrisul meu. Am înțeles, în cele din urmă, că există o profundă incompatibilitate între felul cum văd eu lucrurile — sunt pro-european și pro-occidental sută la sută, sunt pentru asumarea valorilor societății deschise — și marea masă a românilor. Aceștia se simt — îmi pare rău să constat — foarte bine într-o societate mafiotizată, în care valorile au fost înlocuite de clientelism politic și primitivism comportamental. Nu mă recunosc într-o astfel de lume, așa că în ultimii trei-patru ani am renunțat la publicistică și-mi consacru mare parte a timpul cărților pe care le scriu. De când nu mă mai ocup de viața publică din România, constat că mulți dintre cei iritați de articolele și opiniile mele civice și politice au reînceput să mă simpatizeze...

TF: Un sfat pentru adolescenții României de astăzi?

MM: Visați și citiți. Căutați-vă propria voce și propuneți-vă ținte înalte. Nu vă speriați de eșecuri — ele sunt, adeseori, condiția unei victorii sănătoase și durabile. Dar, mai ales, citiți, citiți, citiți, pentru că lectura constituie sursa gândirii independente.

Interviu realizat de Tudor Frățilă, clasa a IX-a SS

INTERVIU CU BORCO ILIN

Am discutat cu Borco Ilin – scriitor, jurnalist și traducător sârb despre trecutul și viitorul lui în ceea ce privește cariera sa de scriitor.

AS: Când și cum ți-ai descoperit pasiunea pentru scris?

BI: În școala generală. Nu mă trăgea inima deloc spre științele exacte, în schimb mă exprimam foarte ușor și scriam foarte ușor compuneri – cu tematică sau compuneri libere la olimpiade. Nu se poate chiar numi pasiune. Ceea ce îți vine ușor să faci, e ceva firesc.

AS: Care e sursa ta principală atunci când scrii?

BI: Viața și experiența directă, concluziile la care ajungi, întâmplările pe care după mulți ani le interpretezi așa cum crezi că s-ar cuveni cel mai bine. Inspirația este tot ceea ce ai avut și ai parte și în prezent, inspirația înseamnă, practic, să nu rămâi indiferent la tot ceea ce înconjoară, tot din ce este constituită viața unui om.

AS: Ai autori preferați sau care te influențează?

BI: Autorii preferați se schimbă cu anii, cu descoperirile, și, desigur,

toți te influențează prin ceea ce au scris. Asta nu înseamnă că îți influențează modul tău de a scrie, ci modul de gândire și de raportare la scara valorilor pe care ți-o construiești pe parcursul vieții. Unii dintre autorii preferați la douzeci de ani nu mai sunt preferații la patruzeci de ani. Influența nu o au doar scriitorii, ci și artiștii plastici – pictorii, sculptorii, muzicienii.

AS: Cât ți-a luat să scrii „Așteptăria”?

BI: Nu pot spune despre un timp definit clar, căci a debutat cu texte independente, care, în final, s-au cerut să fie puse laolaltă într-un volum, pentru că tratau aceeași perioadă și avea interacțiune. Matematic vorbind, un scriitor harnic, care este preocupat doar de scris, poate scrie o carte asemănătoare în câteva luni, însă textele trebuie lăsate ceva vreme la „macerat”, la maturat.

AS: Poți să îmi spui câte ceva despre viitoarele tale proiecte?

BI: Pe masa de lucru este volumul „Jurnal de pustă” care va povesti paralelitatea spațiilor deschise – de la copilăria, tinerețea și ultimii ani în pusta bănățeană și experiența de fotograf pe vasele de croazieră pe Mediterană - două spații deschise – câmpia și marea, un deșert

geografic transpus în experiențe directe. Mai am în lucru și un volum de poezii, nu m-am decis încă pentru titlu și un catalog de prezentare pentru Muzeul Satului Bănățean Timșoara, cu tot ce conține muzeul.

AS: Ce sfaturi ai pentru cei ce vor să se apuce de scris, dar nu au inspirație sau motivație?

BI: Să nu se apuce. Inspirația nu e ca o pastilă pe care o iei, și - țac!, dai drumul la robinet, iar motivația nu este un exercițiu voit. Motivația îi este subordonată inspirației – pe care dacă o ai, te poți, într-un final, și motiva cumva.

AS: Mulțumesc frumos pentru timpul acordat!

**Interviu realizat de Anita Stelia,
Clasa a IX-a SS**

The winner's edge is not in a gifted birth, a high IQ, or in talent. The winner's edge is all in the attitude, not aptitude. Attitude is the criterion for success..

Denis Waitley

WINNING SPEECHES

2018 PUBLIC SPEAKING CONTEST

PREDICT THE FUTURE BY REINVENTING US

In my opinion, the future cannot exist without the past and without the present. This connection is ensured by the strength of our minds.

The great Buddha once said, “The secret of health for both mind and body is not to mourn for the past, worry about the future, but to live in the present moment wisely and earnestly”. I totally agree with this saying and I consider that it is very important to live the present looking at the same time at the past and the future.

Firstly, our existence is a continuous journey that started in a definite moment in the past, continues today and it is planned to continue tomorrow. The itinerary of this journey depends on us, as we are the protagonists of our lives. Actors and directors at the same time, we shape the future every day knowing that it can be a little different tomorrow, or next year, when one of the infinite possibilities will have materialized. For example, now I can see myself a mathematician, as today I like

very much Math. Next year I will start studying Chemistry and I may be in the position to rethink my future and to imagine myself a doctor (if I would like both Chemistry and Biology enough) or a scientific Researcher (if I would combine Math with Chemistry and with other science which I will be studied).

Secondly, our future can be continuously designed and redesigned or can be simply let in the power of fate. If we are powerful and if our mind is strength enough, we will realize that fate is, in fact, what we choose in a specific moment. If we let things just happen, without intervene, our future will take the shape of the chance and will not fit our beliefs and thoughts. For example, if I let a computer to decide what type of school to attend, I will be very disappointed

to realize that I am not fit for that type of school.

It is not very easy to think about future. In fact, it is not very easy to think about Time. I strongly believe that Time is an individual perception and the successful people are the ones that are continuously connected with the past, present and future at the same time and reinvent themselves again and again in accordance with a successful image projected by the society through their minds. Future is in the power of our minds. All we have to do is to be PRESENT in our lives, to stay strong and to predict the future by reinventing us.

Yesterday is history. Tomorrow is a mystery. Today is a gift. That's why it is called the “present.” I challenge you to think about it!

Rareș Spineanu,
clasa a VI-a A

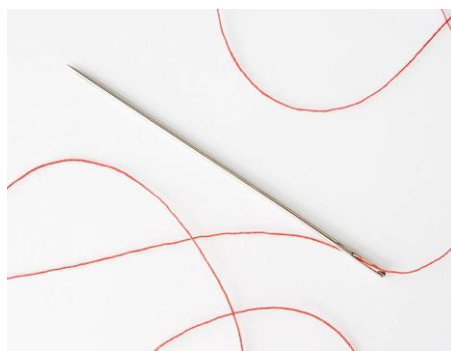
FUTURE IN OTHER WORDS

Life lasts a lot but time is never enough. Life is determined especially by the decisions you take in life. Those from the past, from the present and those from the future. Decisions are the main source of the future. When we say "life" we usually think at the future. Life means: the past, the present and the future. Still, there is one part of life which is less determined by decision- the past- because it determines the other two.

From my short experience of life I think future is something unknown. It doesn't really exist because it's only in our mind. You can't really predict it. It represents events that will happen in the next part of your life. The future is determined by the decisions you took and those you will take. Each person has a different future.

To be easier to understand, let's name our life a thread. Once you go further in life the thread is getting shorter and shorter. The future is called the remaining part of the thread. You sew it with your own hands. Each person has a different thread and a great variety of nods. The nods can be easy to make but also hard. Some are bigger some are smaller. "Easy to make" means easy decisions and "hard to make" means hard decisions to take. So the nod can mean a decision.

When you make a nod you need to choose how you make it because that means what it is about and you need to think when you do it. Probably it isn't going to be always a 100% good decision. If you made it in a bad way, you need to assume your decision. Generally, it is good to make your own nods. Don't let others take decisions for you. Some small nods will disappear naturally in time or some you can remake.

We know that we make our own future, but can we predict it? There are a lot of ways in which we predict our future. In my opinion there is only one good way to predict our future because some are unreal- for example, palmistry. A lot of people are told by experts in palmistry what will happen in their far future. Usually it is unfair and "the experts" do this only to get money. Another example is the horoscope and the black magic.

The horoscope is usually presented on the T.V. and it is based on fate. It is usually about what will happen in the near future. Black magic is

usually known as dark magic or the magic which is used by wizards in stories. Some think they are real but personally I think it is fake and probably there is little science behind it.

Once I was practicing karate at a club with a boy named George. We were very good friends. After 1 year of practicing karate he decided to leave. I was sad. Now he is my classmate and in the 5th grade when I saw him I had a deja-vu.

There is also a good and easy way to predict the future. THE BEST WAY TO PREDICT OUR FUTURE IS TO INVENT IT. What means "we invent it"? It depends on what you want to do with your future but there are still other mysterious ways to predict the future. For example in the Bible there were 3 wise men that predicted that Jesus Christ would be born. I am not sure that this is real or not. Life is mystery that cannot be solved.

In conclusion, I think that inventing the future is the best way to predict it, you create your future by taking decisions and you need to make them your own.

**Luca Cernescu,
clasa a VI-a A**

CAMPIONII BASCHETULUI TIMIȘEAN

Echipele de baschet băieți ale Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga” Timișoara au avut mereu un cuvânt greu de spus în cadrul competițiilor sportive de profil, fie la nivel gimnazial, fie la nivel liceal.

Numărul competițiilor câștigate sau a clasărilor pe podium a echipelor reprezentative s-a accentuat considerabil în ultimele două decenii, ultimii aproximativ 10 ani putând fi chiar considerați „ani de aur” în contextul participării loganilor la

aproximativ 10 ediții ne indică următoarele rezultate obținute în cadrul **Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar** sau a **Cupei Gimnaziilor**:

Ediția 2007 - LICEE: locul I -

Ediția 2012 - GIMNAZIU: locul I

- județ, locul III - regiune, LICEE: locul I - județ
Ediția 2013 - GIMNAZIU: locul I - județ, locul II - regiune, LICEE: locul II - județ

Ediția 2014 - GIMNAZIU: locul I - județ, locul I - regiune, locul V - național, gimnaziu

Ediția 2015 - GIMNAZIU: locul II - județ, LICEE: locul III - județ

Ediția 2016 - LICEE: locul I - județ, locul II - regiune

Ediția 2017 - GIMNAZIU: locul II - județ, LICEE: locul II - județ

Ediția 2018 - GIMNAZIU: locul I - județ, LICEE: locul II - județ.

Toate aceste rezultate pot fi considerate suficiente argumente pentru a considera aceste generații de logani practicanți ai jocului de baschet adevărați „**CAMPIONI AI BASCHETULUI TIMIȘEAN LA NIVEL ȘCOLAR**”. În încheiere un gând de susținere echipei de baschet gimnaziu care la începutul lunii mai va reprezenta județul Timiș la Olimpiada Gimnaziilor la nivel de regiune! Hai Loga! Hai Timișoara!

Prof. Ladislau Domolki

competițiile sportive ce au avut în prim-plan baschetul.

Acest aspect vine să sublinieze ideea că jocul de baschet a devenit în timp o tradiție la Colegiul Național „C.D. Loga”, unde elevii coordonați cu multă pricepere de profesorii catedrei de educație fizică au ocupat mai mereu locurile de pe podiumul competițiilor școlare. Statistica ultimilor

județ, locul III - regiune

Ediția 2008 - LICEE: locul II - județ

Ediția 2009 - LICEE: locul II - județ

Ediția 2010 - GIMNAZIU: locul II - județ, LICEE: locul I - județ, locul II - regiune

Ediția 2011 - GIMNAZIU: locul I - județ, locul II - regiune, LICEE: locul III - județ

Cheia tuturor științelor este semnul de întrebare; toate descoperirile le datorăm întrebării: „cum?”. Înțelepciunea în viață constă, poate, în a te întreba mereu: „de ce?”.

HONORE DE BALZAC

ȘTIAȚI CĂ... ... putem tăia sticla cu foarfecel?

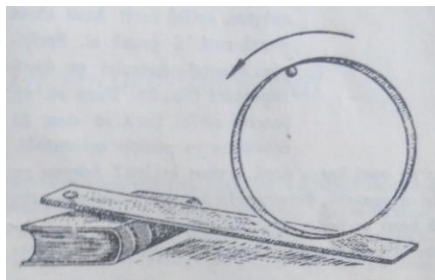

Foarte simplu: luăm o bucată de geam pe care o afundăm în apa dintr-un vas; o ținem cu mâna, iar cu cealaltă mână în care avem foarfeca procedăm la tăierea geamului, dar avem grijă ca să fie tot cufundat în apă. Geamul poate fi tăiat în linie dreaptă sau curbă, după dorință, fără a se sparge.

Explicatie: Ceea ce determină spargerea sticlei sunt vibrațiile care se produc în timpul tăierii. Dacă înlăturăm producerea vibrațiilor sticla nu se mai sparge. Apa amortizează vibrațiile foarfecelor și ale sticlei. În consecință putem tăia sticla fără a se sparge. Dacă vom lăsa să iasă din apă cea mai mică parte din foarfeca sau din sticlă, vibrațiile care se produc determină spargerea sticlei. Se poate împiedica producerea vibrațiilor și dacă vom lipi pe sticlă fâșii de hârtie în toate direcțiile. Aceste hârtii amortizează îndeajuns vibrațiile, pentru a împiedica spargerea sticlei, dar procedeul cu apa este totuși mai sigur.

... un cerc urcă pe un plan înclinat?

Foarte simplu: Confeționăm dintr-un carton un cerc, iar pe partea dinspre interior lipim într-un loc un nasture metalic sau chiar un grăunte de ceară roșie. Așezăm cercul în poziție verticală pe un plan înclinat, având grijă ca

greutatea atașată să fie foarte aproape de diametrul vertical, însă în afara acestuia și către partea mai ridicată a planului. Dacă vom lăsa cercul liber vom constata că el pornește singur la deal. Când greutatea atașată ajunge în punctul cel mai de jos al cursei, cercul se va opri. Experiența poate fi mai de efect asupra spectatorilor, dacă în loc de cerc se folosește un cilindru închis la capete.

Explicatie: Prin lipirea greutății s-a schimbat poziția centrului de greutate al cercului spre acea greutate. Așezând cercul pe planul înclinat, cu greutatea în apropierea diametrului vertical, dar în afara lui, spre partea ridicată a planului, cercul se rotește urcând, deoarece, tinzând să aibă o poziție mai stabilă, centrul de greutate trebuie să se plaseze cât mai jos. Poziția cercului trebuie să fie verticală pentru că altfel se răstoarnă; răsturnarea se datorează faptului că verticala coborâtă din centrul de greutate este în afara sprijinului și forța de atracție a pământului acționează pe direcția verticalei.

Prof. Simona Stoia

5 CURIOSITĂȚI DESPRE FOC

1. Culoarea flăcării este dată de concentrațiile de oxigen din apropierea focului. Culoarea albastră a flăcării înseamnă că focul are destul oxigen, pe când o culoare galbenă a acesteia semnifică o aprovizionare cu oxigen nu tocmai bună.

2. Un incendiu poate aduce uneori și unele lucruri pozitive. Deși a distrus 80% din oraș, Marele Foc din Londra anulului 1666 a distrus și bacteria (*Yersinia pestis*) care cauza ciurma bubonică. Murind puricii și șobolanii ce găzduiau această bacterie, epidemia a fost eradicată.

3. Cel mai mare incendiu natural din timpurile moderne a avut loc în anul 1987 și s-a numit „Focul dragonului negru”. Acesta a ars o suprafață dintre Rusia și China de aproape 20 de milioane de acri.

4. Grecii antici făceau focul folosind o oglindă, cu ajutorul căreia concentrau razele soarelui într-un singur loc.

5. Pe lângă apă, focul mai produce lumină și căldură. Dacă în cazul fotosintezei, lumina și căldura produc energie chimică, la foc procesul este invers, energia chimică producând lumină și căldură.

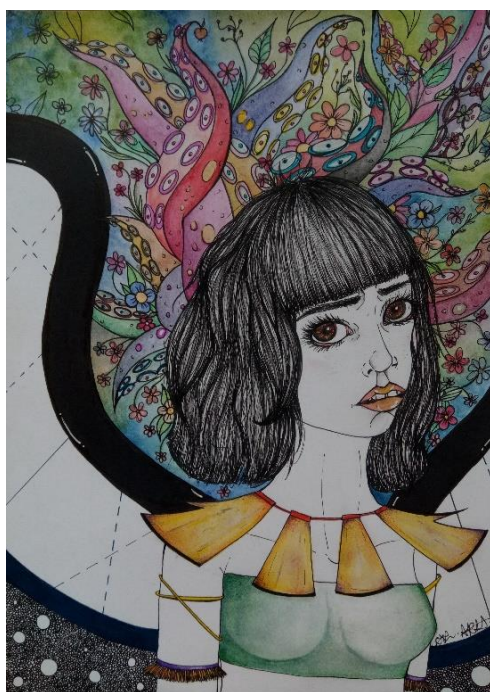
Rareș Caraghiaur
Clasa a V-a B

**PAGINI
DE ARTĂ**

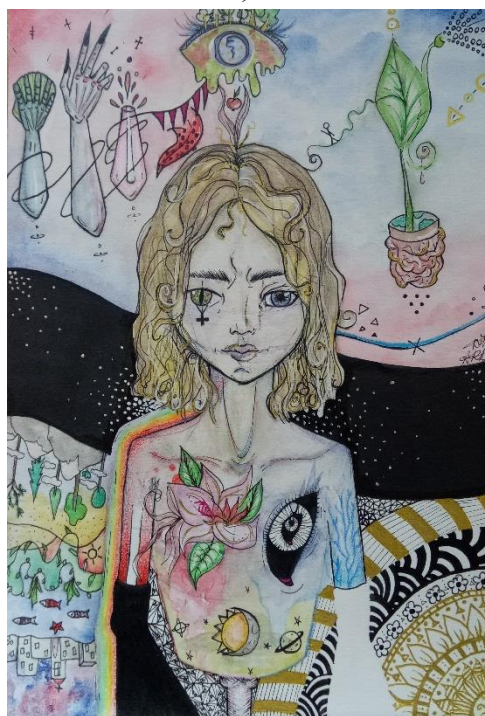
Euforie

Partitura

Viața

Keep your eyes wide open

La mustață

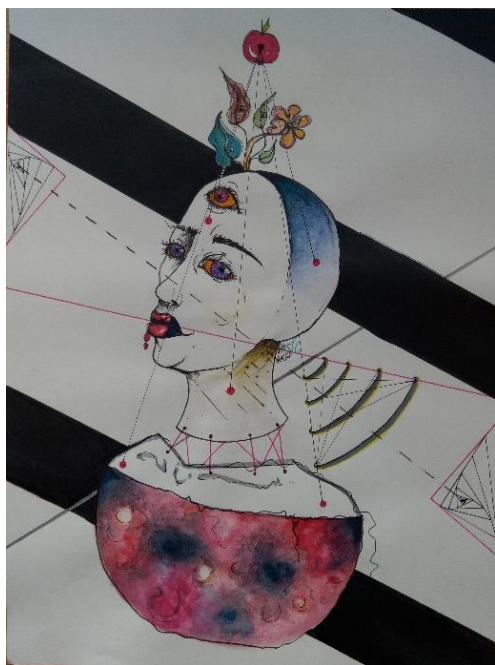

Rebel

*Carla Teodora Pop
Clasa a XI-a MI3*

Basic white girl

Café concert

Broken heart

Brave

Take a sip

Puritate

*Carla Teodora Pop
Clasa a XI-a MI3*

Colectivul de redacție:

Director, Prof. Tihomir Milin

Prof. Mihaela Micicoi

Prof. Claudia Spineanu

Prof. Rodica Ivan

Bibliotecar, Lucia Pîrvu

Designer copertă, Prof. Sorin Scurtulescu